

opnaaet fuld Enighed. Denne Bestemmelse angaar Koncessionshavernes Forhold til Selskabernes Personale. Man har indenfor Kommissionen været enig om, at Tiden kræver, at der i Koncessionen ogsaa gives Regler herom, og man har været enig om, at der maa gives Personalet Adgang til at danne Organisationer med Ret til at forhandle med Ledelsen om Løn- og Pensionsforhold, Retsforhold og Arbejdsvilkår efter Regler, som fastsættes efter Forhandling og i Mangel af Overenskomst fastsættes af Ministeren for offentlige Arbejder. I disse Regler skal der efter Kommissionens Indstilling tilvejebringes Mulighed for, at Stridigheder kan henvises til Mægling og Voldgift i Former, som sikrer en endelig Afgørelse. Men medens Flertallet her kun har kunnet billige en saadan Henvisning til Voldgift, naar der var Enighed derom mellem Selskaberne og deres Personales Organisationer, har et Mindretal ønsket, at Stridigheder tvangsmæssigt skulde kunne henvises til Voldgift og saaledes i alle Tilfælde være Genstand for Afgørelse ved en Voldgiftskendelse. Jeg har kunnet slutte mig til den af Kommissionens Flertal foreslaaede Form, idet jeg ikke mindst maa lægge Vægt paa et Argument, som er fremført af Flertallet, og som gaar ud paa, at selv om man havde en tvangsmæssig Afgørelse i dette Forhold, vilde man dog staa uden Midler til at gennemføre en saadan Afgørelse, hvis den ikke respekteredes fra Personalets Side. Det er i Virkeligheden den samme Indvending, som overalt, og efter min Mening med ikke ringe Ret, gøres gældende mod den tvangsmæssige Voldgift. I øvrigt skal jeg ikke komme nærmere ind paa dette Forhold, som jeg ikke haaber vil give Anledning til videre Vanskelighed ved denne Sags Behandling. Det har jo fra begge Parters Side været Meningen at tilvejebringe en Ordning, som gav de bedst mulige Vilkaar for at faa Stridighederne bilagt.

Det Lovforslag, jeg her har gennemgaaet, fremsættes saa at sige i allerdyreste Øjeblik. Kommissionen har haft et meget betydeligt Arbejde, og den har udført dette Arbejde med stor Grundighed og Dygtighed. Det har derfor trukket noget længere ud end oprindeligt antaget. Hertil kommer saa, at den sidste Tids politiske Begivenheder har hindret mig i at fremsætte Lovforslaget for Rigsdagen. Som jeg bemærkede, er de forskellige Koncessioner meget nær ved at udløbe. Københavns Telefonaktieselskabs Koncession

udløb allerede den 30. September, men er blevet fornyet, saaledes at den nu udløber den 31. Marts. Det vilde da selvfølgelig være af den største Betydning for Selskaberne og da ganske særlig for Københavns Telefonaktieselskab, om den endelige Ordning af deres Forhold snarest muligt kunde foreligge. For Københavns Telefonselskabs Vedkommende er der endnu en særlig Grund, nemlig at Selskabet staaer umiddelbart foran en meget betydelig Kapitaludvidelse. Jeg maa derfor lægge den største Vægt paa, at Rigsdagen vil yde det Arbejde, der her er udført af Kommissionen, og som jeg mener, man maa betegne som baade stort og dygtigt i enhver Henseende, den Anerkendelse at ekspedere Sagen hurtigst muligt igennem Tingene.

Formanden: Ordføreren for Forslagsstillerne til det nys anmeldte private Lovforslag har Ordet for at forelægge dette Lovforslag.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Birck): Paa Medforslagsstilleres og egne Vegne har jeg herved den Ære at forelægge *Forslag til Lov om Handel med Aktiekuponer*.

Københavns Børs har siden 1908 ganske skiftet Karakter, i den Grad, at den fra at være en ganske borgerlig og stille Børs er blevet noget af et Spillehelvede. Dette skyldes ikke alene Krigen, men ogsaa en Udvikling, der er begyndt for flere Aar siden. Hvis man ser paa Omsætningstallene paa Børsen fra 1908 til 1914 og igen fra 1914 til 1919, vil man se denne Udtalelse bekræftet. Aarsagen til denne Udvikling ligger delvis udenfor Krigskonjunkturerne, der jo altid gennem de stigende Varepriser ogsaa skaber stigende Priser paa Realværdierne; den ligger vel ogsaa noget i, at vor Børs har været nogenlunde uden Kontrol. Vore Vekselerere har været deres egne Herrer. Det Forsøg, der blev gjort paa at lave en Børsreform, og som førte til den Ordning, vi nu har, maa siges at have været ret mislykket. Reformen blev delvis tvunget igennem af den daværende højtærede Handelsminister sammen med Vekselererne. Hvad der bl. a. førte til, at Omsætningen steg, var, at Outsider-Vekselererne kom ind i større Antal end før. Ministeren var gaaet med til at forhøje Vekselerernes Betaling fra 1 pro mille til $1\frac{1}{4}$, og Følgen deraf blev, at det kunde betale sig for Vekselererne at være